

РЕШЕНИЕ

№ 25182

гр. София, 28.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 04.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7616** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е по жалба на „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД /ЕСО/ - [населено място], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от А. Ц. – изпълнителен директор, срещу Решение № Ж-537 от 20.06.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на основание чл.22, ал.1, ал.5, ал.7 от Закона за енергетиката и чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката на „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД са дадени две задължителни указания - първо в 10-дневен срок от получаване на решението да предостави на „Яна“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Б. Т., Договор за достъп до електропреносната мрежа за Ф. с инсталирана мощност 1 MW, находища се в имот с идентификатор 55302.501.3909 в [населено място] и второ в 7-дневен срок след приключване на дейностите по т. 1 да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

В жалбата си дружеството „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, постановено в противоречие с материалния закон, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. В жалбата си „Е. системен оператор“ посочва, че Комисията е компетентна да се

произнася по жалби на крайни клиенти срещу действия на оператори на електрически мрежи, но тази компетентност се отнася до прилагането на конкретни закони и подзаконни нормативни актове, уреждащи обществените отношения в областта на енергетиката като застъпва тезата, че в повдигнатия пред КЕВР спор касае единствено и само тълкуването и прилагането на Закона за устройство на територията (ЗУТ), който попада извън материалноправната компетентност на КЕВР и е следвало да бъде отнесен пред компетентен административен орган да упражни контрол по строителството по силата на Глава двадесета от ЗУТ като застъпва тезата, че КЕВР произнасяйки се с решение се е произнесла извън своята материалноправна компетентност тъй като се е произнесла по въпрос, който е изцяло от компетентността на ДНСК.

На следващо място в жалбата си жалбоподателят посочва, че изгражданата от дружеството „Яна“ АД фотоволтаична електрическа централа е с обща мощност 2,5 MW, /т.е. над 1 MW/ като произведената енергия ще е и за продажба и в този смисъл обектът е строеж, който не попада в обхвата на чл. 147, ал. 1, т. 14 от ЗУТ, а съставлява обект, подлежащ на въвеждане в експлоатация чрез издаване на разрешение за ползване.

Жалбоподателят моли да бъде отменено като незаконосъобразно оспореното решение на КЕВР. Да бъдат присъдени и направените разноски по делото, включително и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, представлява се от юрк. С. В., която поддържа жалбата и моли съда да отмени процесното решение на КЕВР. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране, редовно призован представлява се от процесуалния си представител – юрк. Т. Б. с представено пълномощно, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - „Яна“ АД, редовно призована, представлява се от адв. С. с представено пълномощно, оспорва жалбата. Претендира адвокатски хонорар съгласно приложен списък.

По делото са предоставени писмени бележки от жалбоподателят ЕСО в защита на тезата да бъде отменено Решение № Ж-537 от 20.06.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране.

Комисия за енергийно и водно регулиране е изпратила становище в подкрепа на Решение № Ж-537 от 20.06.2024г., което е издала.

Заинтересованата страна „Яна“ АД е предоставила писмена защита по делото, с молба предявената жалба да бъде отхвърлена като недопустима, тъй като в съдебно заседания са представени писмени доказателства - писмо от „ЕСО“ ЕАД от 18.07.2024 г. и два броя Допълнителни споразумения от 15.07.2024 г., сключени между „ЕСО“ ЕАД и „Яна“ АД като застъпва тезата, че с подписването на двете допълнителни споразумения жалбоподателят е загубил правния си интерес от воденето на настоящият процес. Изразява и становище, съдът ако счете жалбата за допустима да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана като посочва доводи в подкрепа на тезата си.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

В Комисията за енергийно и водно регулиране е постъпила жалба с вх. № Е-12-00-144/20.03.2024 г., подадена от Б. К. Т., представител на „Яна“ АД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], срещу „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД, в която се възразява срещу забавена процедура за присъединяване към електропреносната мрежа на първи етап с мощност 1 MW на фотоволтаична централа (Ф.) предвидена за изграждане в имот с идентификатор 55302.501.3909 в [населено място].

Установи се, че на 31.03.2022 г. между „ЯНА“ АД и „ЕСО“ ЕАД е сключен Предварителен договор за присъединяване на обект на производител на електрическа енергия към ЕПМ № ПРД- ПР-20-647. Договорът урежда отношенията между страните по повод присъединяването към ЕПМ на новоизградена Ф. в собствения на „Яна“ АД имот в [населено място] - идентификатор 55302.501.3909, кв. 234, кадастрален район 501. Посочена е нейната обща мощност - 2.5 MW като изрично е отбелязано, че „въвеждането в експлоатация на обекта“ ще се осъществи в два етапа, а именно първи етап с инсталирана мощност 1 MW до 31.12.2023 г., а втори етап с инсталирана мощност 1,5 MW до 31.12.2024 г.

На 08.01.2024 г. дружеството „Яна“ АД е получило екземпляр от Договор за присъединяване на обект на производител на електрическа енергия към преносната електрическа мрежа № ДГ-ПР20-2431 от 04.01.2024 г., подписан от страна на ЕСО. В т.5.1. от този договор, аналогично на предварителния контракт, се предвиждало, че „въвеждането в експлоатация“ на обекта ще се осъществи в два етапа: 1 етап - инсталирана мощност 1 MW до 30.06.2024 г. и 2 етап - инсталирана мощност 1,5 MW до 31.12.2024 г. като в т.4.6.5 е посочено, че след успешно проведени 72-часови проби, напрежението на обекта – централата се сменя до получаване на разрешенията за ползване на обекта, както и заплащане на цена присъединяване съгласно т.11 от настоящият договор.

В периода от 22.01.2024 г. до 25.01.2024 г. били проведени 72-часовите проби като в заключението на комисията в протокола е посочено, че няма констатирани недопустими отклонения по отношение на техническите параметри, проектната мощност, хигиенните изисквания, изисквания за безопасност на труда, опазване на околната среда и пожарна безопасност.

На 29.01.2024 г, дружеството „Яна“ АД подало искане до „ЕСО“ ЕАД за сключване на договор за достъп и пренос като производител на електрическа енергия от ВЕИ с вх. № ЕСО-994130 на основание чл. 85 от Наредба №6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6, отм. на 02.04.2024 г.). Дружеството „Я.“ не е получило своевременно отговор, поради което на 26.02.2024 г. е подадено ново искане на същото основание

С писмо № ЕСО-9941#32 от 29.02.2024 г. операторът на преносната мрежа е отговорил, че отказва предоставянето на договор за достъп, тъй като не е представено разрешение за въвеждане експлоатация от Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК).

На 20.03.2024 г. дружеството - заявител „Яна“ АД сезирало КЕВР като подало жалба, в която възразило срещу забавяне на процедурата за присъединяване към електропреносната мрежа на първи етап на Ф., поради което на основание чл. 142 и чл. 143 от Наредба № 3/21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, на 26.03.2024 г. жалбата е изпратена в „ЕСО“ ЕАД за извършване на проверка по

компетентност и изпращане на становище на дружеството в Комисията.

На 02.04.2024 г. електропреносното дружество е депозирано в КЕВР становище, в което е посочено, че повдигнатият пред Комисията спор касае единствено и само тълкуването и прилагането на ЗУТ. Същият попада извън материалноправната компетентност на КЕВР като следва да бъде отнесен пред компетентен да упражнява контрол по строителството по силата на Глава двадесета от ЗУТ, административен орган. В становището си дружеството „ЕСО“ ЕАД посочило, че между тях и дружеството „Яна“ АД има сключен Договор за присъединяване на фотоволтаична електрическа централа № ДГ-ПР-20-2431/04.01.2024 г., съгласно който същата ще бъде изградена и присъединена към електропреносната мрежа на два етапа, съответно на I етап - 1 MW и II етап - 1.5 MW като нормативната уредба позволява изграждането на енергийни обекти да се осъществява на етапи, но това не освобождава инвеститора - „Яна“ АД да изпълни процедурата по въвеждане в експлоатация на изграждания обект. Според „ЕСО“ ЕАД изгражданата от „ЯНА“ АД - Ф. е с обща мощност 2.5 MW, т.е. над 1 MW, като произведената енергия ще е и за продажба и изразяват мнение, че в този смисъл обектът е строеж, който не попада в обхвата на чл. 147, ал. 1, т. 14 от ЗУТ, а съставлява обект, подлежащ на въвеждане в експлоатация, чрез издаване на разрешение за ползване.

По делото е приложена и кореспонденция между КЕВР и ДНСК за изясняване на обстоятелството относно въвеждане в експлоатация и присъединяване на обект за производство на електрическа енергия с инсталирана мощност от 2,5 MW на два етапа. На 03.06.2024 г. в КЕВР е постъпило писмо от ДНСК с вх. № Е-12-00-144, в което е описано, че от приложените копия на документи за строеж „Ф. до 1 MW“ в поземлен имот с идентификатор 55302.501.3909 по КККР на [населено място] е издадено Разрешение за строеж № 110 от 02.10.2023 г. по реда на чл. 147, ал.1, т. 14 от ЗУТ, влязло в сила на 23.10.2023 г. При разрешено строителство на Ф. по реда на чл. 147 от ЗУТ строежът представлява шеста категория строеж и съгласно чл. 178, ал. 2 от ЗУТ не подлежи на въвеждане в експлоатация. За строеж „Фотоволтаична електроцентрала с мощност до 1,5 MW, трафопост тип БКТП и кабелно захранване 20 kV“ от гл. архитект на [община] е издадено отделно Разрешение за строеж № 137 от 28.11.2023 г., като строежът е определен като строеж „категория трета“ и като такъв подлежи на въвеждане в експлоатация по общия ред на ЗУТ (чл. 177, ал. 2 на ЗУТ). С Договор № ДГ-ПР20-2431/04.01.2024 г. за присъединяване на производител на електрическа енергия към преносната електрическа мрежа е предвидена етапност на присъединяването. Видно от издадените две разрешения за строеж, в конкретния случай, обаче не е налична етапност по смисъла на ЗУТ при изграждането на обекта за производство на електрическа енергия, определена от органа, който следва да я предвиди.

По проверката по жалбата се предоставени от главен архитект на [община]:

- Разрешение за строеж № 110 от 02.10.2023 г. по реда на чл. 147, ал.1, т. 14 от ЗУТ, влязло в законна сила на 23.10.2023 г. като е разрешено строителство на фотоволтаична електроцентрала с мощност до 1 MW като строежът представлява шеста категория строеж и съгласно чл. 178, ал. 2 от ЗУТ не подлежи на въвеждане в експлоатация и

- Разрешение за строеж № 137 от 28.11.2023 г. по реда на чл. 148 от ЗУТ, влязло в законна сила на 08.12.2023 г. като е разрешено строителство на фотоволтаична електроцентрала с мощност до 1,5 MW, трафопост тип БКТП и кабелно захранване 20

кV като строежът е определен като строеж „категория трета“ и като такъв подлежи на въвеждане в експлоатация по общия ред на ЗУТ, съгласно чл. 177, ал. 2 на ЗУТ.

- Удостоверение № 6 за въвеждане в експлоатация на строеж „Ф. до 1 MW“ от 25.03.2024 г.

За да постанови своето решение КЕВР, с оглед събраните доказателства, направени констатации и изводи приела, че между „Яна“ АД и ЕСО е сключен Договор № ДГ-ПР-20-2431/04.01.2024 г. за присъединяване на Ф. с обща инсталирана мощност 2,5 MW към преносната електрическа мрежа като съгласно договора централата е предвидена да бъде изграждана в имот с идентификатор 55302.501.3909 в [населено място] на два етапа. Първият етап предвижда построяването на фотоволтаична инсталация, монтирана на покривите на производствените сгради. Неговата проектна и строителна документация е съобразена с планираната мощност от 1 MW. На 8 декември 2023 г. строителството на този първи етап е било завършено и „ЯНА“ АД е отправило до „ЕСО“ ЕАД искане за провеждане на 72-часови проби, след което производителят подал искане до „ЕСО“ ЕАД за сключване на договор за достъп до електропреносната мрежа за първия етап на Ф.. По направеното искане има отказ на електропреносното дружество да предложи на производителя същия договор с мотив, че е необходимо предоставяне на разрешение за въвеждане в експлоатация от ДНСК. КЕВР в констатациите си налага изводи, че в § 69 от Преходни и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за енергията от възобновяеми източници (ДВ, бр. 86 от 2023 г., в сила от 13.10.2023 г.) е описано, че започналите до влизането в сила на този закон процедури по отменените чл. 23, 24 и 25 се довършват по досегашния ред като аналогичен е текстът на § 2 от Наредба № 6 от 28.03.2024 г. за присъединяване на обекти към електрическите мрежи. Не приема твърдението на оператора на електропреносната мрежа, че жалбата не е от компетентността на КЕВР, тъй като спорът относно необходимостта от предоставяне на разрешение за въвеждане в експлоатация от ДНСК е относим към процедурата за присъединяване на Ф. към електропреносната мрежа, която се развива по реда на Наредба № 6 и с оглед предоставената от ДНСК информация строеж „Ф.“ до 1 MW е от шеста категория и като такъв не подлежи на въвеждане в експлоатация и отказът на ЕСО се явява неправилен и незаконосъобразен, тъй като ДНСК е определила, че с оглед съдържанието на издадените разрешения за строеж, те се отнасят за два отделни обекта.

След анализ на представените доказателства КЕВР е приела жалбата за основателна и на 20.06.2024 г. се произнесла с Решение № Ж-537, с което на основание чл.22, ал.1, ал.5, ал.7 от Закона за енергетиката и чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката на „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД дала две задължителни указания - първо в 10-дневен срок от получаване на решението да предостави на „Яна“ АД Договор за достъп до електропреносната мрежа за Ф. с инсталирана мощност 1 MW, находища се в имот с идентификатор 55302.501.3909 в [населено място] и второ в 7-дневен срок след приключване на дейностите по т. 1 да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

Административен съд София-град, III отделение, 17 състав, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Правното основание за издаване на процесното решение на КЕВР е чл. 22, ал. 1, ал. 5 и ал. 7 от ЗЕ във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2017 г. за лицензиране дейностите в енергетиката. Съгласно чл. 22, ал. 1, т. 2 от ЗЕ Комисията разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдителни, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон. Според чл. 22, ал. 5 от ЗЕ в случаите, когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60. Приложимата наредба е Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката, като според чл. 147, ал. 2 от нея, когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им.

Следва да се посочи, че съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗЕ /ред. ДВ бр. 17 от 2015 г./ регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията се осъществява от КЕВР като според чл. 11, ал. 1 от ЗЕ /ред. ДВ бр. 9 от 2022 г./ КЕВР е колегиален орган, състои се от 5-ма члена, включително председател. Комисията е постоянно действащ орган, който заседава, ако присъстват повече от половината от общия брой членове или от членовете на съответния състав /чл. 13, ал. 1 от ЗЕ, ред. ДВ бр. 35 от 2015/. Комисията разглежда и решава постъпилите жалби в два състава, както следва: състав „Енергетика“, който включва председателя и членовете със стаж в областта на енергетиката и състав „Водоснабдяване и канализация“, който включва председателя и членовете със стаж в областта на водоснабдяването и канализацията – чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗЕ, ред. ДВ, бр. 9 от 2022 г. По аргумент от чл. 13, ал. 3, т. 1 от ЗЕ, ред. ДВ бр. 9 от 2022 г. КЕВР се произнася с мотивирани решения, които се приемат с мнозинство повече от половината от общия брой членове или от членовете на съответния състав, от които поне един от членовете със стаж в енергетиката – при упражняване правомощия на комисията в енергетиката. Въздържане от гласуване не се допуска, а начинът на гласуване на всеки гласувал и мотивите на всеки гласувал против се отразяват в протокола към решението – чл. 13, ал. 4 от ЗЕ. Визираните разпоредби от ЗЕ в редакции, относими по време към процесния административен акт, очертават обстоятелствата, че Комисията разполага с компетентност да постанови решение като оспореното понастоящем такова.

Според ал. 7 на чл. 22 от ЗЕ, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60 от ЗЕ - Наредба № 3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, обн. ДВ, бр. 33 от 5 април 2013г. Съгласно чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3/21.03.2013г., КЕВР във всички случаи следва да се произнесе с решение, след като извърши проверка на изложените в нея обстоятелства и след като събере всички необходими доказателства за изясняване на случая. След събирането на доказателствата и след извършването на проверката следва да се състави доклад и проект за решение, в които се отразяват обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата /чл. 145, ал. 1 от Наредбата/. Докладът и проектът за решение, заедно с жалбата и преписката по нея, се представят на председателя на комисията,

който с резолюция определя внасянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от комисията в закрито заседание - чл. 145, ал. 2 от Наредбата.

Съдът приема за спазена процедурата от страна на КЕВР, предвидена в чл. 145 от НЛДЕ, а именно след приключване на проверката по жалбата е изготвен доклад на 12.06.2024 г. и проект на решение. От приложени по делото извлечение от Протокол № 177 от 20.06.2024 г. се установява, че на закрито заседание, проведено на 20.06.2024 г. от тримата членове на състав „Енергетика“ на КЕВР са присъствали двама – председателят и един член със стаж в областта на енергетиката, които са гласували „за“. Заседанието на специализирания състав „Енергетика“, на което е постановено процесното решение е проведено от компетентния състав, заседавал при наличие на изискуемия по чл. 13, ал. 1 от ЗЕ ред. ДВ бр. 35 от 2015 г. кворум /двама от трима членове/, а решението е постановено при наличие на предвиденото в чл. 13, ал. 3, т. 1 от ЗЕ ред. ДВ бр. 9 от 2022 г. мнозинство. Предвид изложеното съдът приема, че Решение № Ж-537 от 20.06.2024 г. на КЕВР е постановено от компетентен орган и не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност. Спазени са, също така и изискванията за форма на акта, като Решение № Ж-537 от 20.06.2024 г. на КЕВР, съдържа фактически и правни основания, съгласно изискванията на чл. 59 ал. 2, т. 4 от АПК.

По изложените съображения КЕВР е приела жалбата на „Я.“ за основателна и е дала задължителни указания в 10-дневен срок от получаване на решението да предостави на „Яна“ АД Договор за достъп до електропреносната мрежа за Ф. с инсталирана мощност 1 MW, находища се в имот с идентификатор 55302.501.3909 в [населено място], след което в 7-дневен срок след приключване на дейностите по т. 1 да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

С оглед на така очертаната нормативна рамка, съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган – КЕВР в рамките на правомощията му, регламентирани в чл. 22 ЗЕ и чл. 147 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката.

Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма. Решението съдържа мотиви, които дават възможност да се разберат фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената му част са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта.

Спазена е процедурата по провеждане на административното производство, регламентирана в глава IX, раздел I, озаглавен „Жалби“ от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране дейностите в енергетиката, като при проверката са събрани всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея, както изисква чл. 144, ал. 1 от Наредбата. Спазени са изискванията на чл. 145 от Наредбата и след приключване на проверката е изготвен доклад и проект на решение, в които се отразяват обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата. Към доклада и проекта на решение са приложени всички събрани по административното производство доказателства. Докладът, проектът на решение, жалбата и преписката по нея са представени на председателя на комисията, който с резолюция е определил внасянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от комисията в закрито заседание.

С оглед цитираните по-горе правни норми, съдът намира за правилни и законосъобразни изводите на КЕВР за липса на материалноправна предпоставка за отказ Договор за достъп до електропреносната мрежа за Ф..

По отношение на материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Между „Е. системен оператор“ ЕАД и „Яна“ АД е подписан Договор за присъединяване на обект на производител на електрическа енергия към преносната електрическа мрежа с № ДГ-ПР20-2431 от 04.01.2024 г. във връзка с присъединяване на фотоволтаична електрическа централа на „ЯНА“ АД, с инсталирана обща мощност 2,5 MW в имот с идентификатор 55302.501.3909, кв. 234, [населено място], [община], област П.. В договора изрично е отбелязано, че „въвеждането в експлоатация на обекта“ ще се осъществи в два - първи с инсталирана мощност 1 MW до 30.06.2024 г. и втори етап с инсталирана мощност 1,5 MW до 31.12.2024 г.

В съответствие с чл. 116 от ЗЕ операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителна мрежа е длъжен да присъедини всеки обект на производител на електрическа енергия, разположен на съответната територия, при условията предвидени в закона, като съгласно ал. 3 – „Операторът на електропреносната мрежа, съответно операторът на електроразпределителна мрежа, е длъжен да извършва разширението и реконструкцията на електропреносната или съответната електроразпределителна мрежа, свързани с присъединяването на обекти на производители, до мястото на присъединяването“.

Съгласно чл. 116, ал. 7 от ЗЕ условията и редът за присъединяване към съответната мрежа, за преустановяване на присъединяването или снабдяването с електрическа енергия и границата на собственост между електрическите съоръжения се определят с наредба, приета от комисията. Императивно с ал. 8 на чл. 116 от ЗЕ е указано, че операторът на електропреносната мрежа няма право да откаже присъединяването на нов обект на производител на електрическа енергия въз основа на възможни бъдещи ограничения в преносната способност на мрежата, като предоставя необходимата информация за преносната мрежа във връзка с присъединяването, включително за начина и сроковете за присъединяване, в съответствие с 10-годишния план за развитие на мрежата.

В конкретният случай действащата нормативна уредба позволява изграждането на енергийни обекти да се осъществява на етапи, но това не освобождава инвеститора, в случая дружеството „Яна“ АД да изпълни процедурата по въвеждане на изграждания обект в експлоатация. Съгласно § 5, т. 45 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ „етап“ е част от строежа със самостоятелно функционално предназначение, за която може да бъде издадено отделно разрешение за строеж и разрешение за ползване. Изискване на чл. 152, ал. 2 от ЗУТ е, когато строежът се извършва на отделни етапи, те да могат да се използват самостоятелно /тоест да са въведени в експлоатация/. Установи се, че се касае за присъединяване на обект за производство на електрическа енергия с инсталирана мощност от 2,5 MW на два етапа. За първи етап, а именно строеж „Ф. до 1 MW“ в поземлен имот с идентификатор 55302.501.3909 по КККР на [населено място] е издадено Разрешение за строеж № 110 от 02.10.2023 г. по реда на чл. 147, ал.1, т. 14 от ЗУТ, влязло в сила на 23.10.2023 г. При разрешено строителство на Ф. по реда на чл. 147 от ЗУТ строежът представлява шеста категория строеж и съгласно чл. 178, ал. 2 от ЗУТ не подлежи на въвеждане в експлоатация. На следващо място за строеж „Фотоволтаична електроцентрала с мощност до 1,5 MW, трафопост

тип БКТП и кабелно захранване 20 kV“ от гл. архитект на [община] е издадено отделно Разрешение за строеж № 137 от 28.11.2023 г., като строежът е определен като строеж „категория трета“ и като такъв подлежи на въвеждане в експлоатация по общия ред на ЗУТ – чл. 177, ал. 2 на ЗУТ като изложеното въвеждане в експлоатация касае единствено втория етап от строежа, а именно на „Фотоволтаична електроцентрала с мощност до 1,5 MW, трафопост тип БКТП и кабелно захранване 20 kV“, което само по себе си не пречи възможността за присъединяване на обекта - „Ф. до 1 MW“. Последното е посочено и в чл. 5.1 от сключения Договор за присъединяване на обект на производител на електрическа енергия към преносната електрическа мрежа с № ДГ-ПР20-2431 от 04.01.2024 г. и предвижда поетапното въвеждане в експлоатация и присъединяване на въведеното в експлоатация съоръжение, а именно до 30.06.2024 г. инсталираната мощност до 1 MW и съответно до 31.12.2024 г., инсталираната мощност до 1,5 MW.

Предвид изложеното настоящия съдебен състав приема, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна и следва да бъде уважена за сумата от 200.00 лева на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК право на разноски има и конституираната заинтересована страна „Яна“ АД, ЕИК[ЕИК]. Такива са претендирани от процесуалният й представител адв. С. в представения списък по реда на чл. 80 от ГПК, в размер на 2000 лева. Срещу така заявеният размер на претендирани разноски е направено възражение от юрк. В., процесуален представител на „ЕСО“ ЕАД. Настоящият съдебен състав предвид конкретната фактическа и правна сложност на производството, както и с оглед обема от извършена дейност, счита възражението за основателно, във връзка с което следва да бъде определен размера на адвокатското възнаграждение с предвидения в чл. 8, ал. 3 Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за Минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум, в размер на 1 000 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 17-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата „Електроенергиен системен оператор“ ЕАД - [населено място], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от А. Ц. – изпълнителен директор, срещу Решение № Ж-537 от 20.06.2024г. на Комисия за енергийно и водно регулиране.

ОСЪЖДА Е. системен оператор“ ЕАД - [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лева.

ОСЪЖДА Е. системен оператор“ ЕАД - [населено място], ЕИК[ЕИК] да заплати на „Яна“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от Б. Т. съдебни разноски за процесуално представителство, осъществено от адвокат в размер на 1 000 (хиляда) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от деня на получаване на съобщение, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: